

РЕШЕНИЕ

№ 936

гр. София, 12.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в
публично заседание на 15.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **632** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 9б във връзка с чл. 4 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) във връзка с чл. 156 – 161 от данъчно осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 1417 от 19.01.2012 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от Р. И. К., ЕГН [ЕГН], живуща в [населено място], [улица], ет.3, ап. 60 и с адрес за кореспонденция [населено място], [улица] чрез адв. С. К. срещу Акт за установяване на публично общинско вземане № РД – 22 – 58 от 11.07.2011 г. , издаден от кмета на Столична община.

С жалбата се моли съда да отмени изцяло обжалвания административен акт и да се осъди актосъставителя да й заплати направените в производството разноски. С нея е направено възражение за погасяване на задължението на Р. К. по давност в частта на начислени лихви за периода 2005 г. – 2010 г. допълнително се иска на основание чл. 20 от ЗМДТ и Приложение № 2 към закона за всяка от процесните години, служеща като база за определяне на дължимия данък сгради и такса битови отпадъци и съответно за всяка от годините да бъде определен размерът на дължимия данък сгради и такса битови отпадъци.

В хода на съдебното производство жалбоподателката редовно призована не се явява, представлява се адв. К., който поддържа жалбата и моли да бъде уважена на базата на изложеното в нея и на събраните в хода на съдебното производство доказателства. Претендира сторените съдебно – деловодни разноски, депозира списък на разноските и писмено становище.

Ответникът - Кмета на Столична община, редовно призован не се явява и не се представлява в последното по делото съдебно заседание.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че на 26.01.2004 г. Р. К. е подала Декларация по реда на чл. 14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти и е декларирала имот на адрес [населено място], [улица], ет.3, ап. 30. Изрично е посочено, че жалбоподателката притежава $\frac{1}{2}$ идеална част от имота и върху него няма учредено вещно право на ползване.

По подадената декларация е открита партида № 601005657005. Установено е, че жилището е основно за Р. К..

Жалбоподателката е депозирала молба с рег. Индекс № 18 – МДТ – 94 – 10 от 29.10.2010 г. С нея е поискано на базата на влязло в сила съдебно на 29.10.2009 г. съдебно решение от 16.06.2009 г. на СГС, АО, III – б състав по адм. Дело № 04514/2006 г. С това решение е прогласено за нищожно писмо рег. № 0800/0061 от 13.04.2006 г. за определяне на данъчната оценка на имота, респ. Размера на дължимия данък сгради и ТБО. Тази молба не поставя началото на настоящето, както твърди жалбоподателката в депозираните от нейния процесуален представител писмени бележки, защото касае друг – предходен период.

Административното производство започва със заповед № РД – 09 – 3366 от 13.12.2010 г. на кмета на Столична община на основание чл. 44, ал.1 и ал.2 от ЗМСМА във връзка с чл. 9б, ал.2 от ЗМДТ и чл. 24, ал.1 от АПК е наредил на Р. Д. И. на длъжност „старши инспектор” в дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси” МДТ – О. купел при СО и К. Й. С. на длъжност старши инспектор в дирекция „ПАМДТ”, МДТ – О. купел при СО. Предмета на проверка са Р. И. К. и С. Ф. К. за установяване на задължения по ЗМДТ от местна такса за битови отпадъци за имот в [населено място], кв. О. купел, [улица], ет.3, ап. 30 за периода 01.01.2005 г. – 31.12.2010 г.

Определен е срок за извършване на проверката до 30 дни, считано от датата на издаване на заповедта. В нея е посочено, че в определения срок следва да бъде изготвен доклад за извършена проверка за установяване на вземането по ЗМДТ – местна ТБО.

Липсват данни на коя дата посочената заповед на кмета на СО е съобщена на адресатите си.

На 31.01.2011 г. е издаден доклад за извършена проверка от определените със Заповед № РД -09- 3366 от 13.12.2010 г. на кмета на СО, лица. В този доклад е посочено, че предмета на проверката представлява жилище с РЗП 101,90 кв. М., мазе с площ 8,58 кв.м. и таван с площ 4,00 кв.м., находящо се на 3 – ти етаж в жилищна сграда с 8 етажа, година на построяване 1988, конструкция МЗ – масивни, монолитни, придобито чрез покупка.

Изрично е описана формулата, въз основа на която се извършва данъчната оценка на сгради или на части от сгради, а именно: $ДО = БС \times Км \times Ки \times Кх \times К. Ко \times Пл$, където ДО е данъчната оценка в лева, БС е базисната данъчна стойност на 1 кв.м. в левове, Км е коефициент за местоположение; Ки е коефициент за инфраструктура; Кх е коефициент за индивидуални характеристики; Кв е коефициент за височина; Ко е коефициент за овехтяване и Пл е площта на сградите или на част от нея.

Проверяващите са посочили, че при определяне на всеки отделен елемент от

формулата е заменен със съответните цифри отнасящи се за всяка година от периода 2005 г. – 2010 г. По тази формула за 2010 г. е определена данъчна оценка за притежаваната от жалбоподателката $\frac{1}{2}$ ид.части на 61 084,70 лв. И ТБО 97,94 лева; за 2009 г. – ДО – 61418,50 лева и ТБО – 98,27 лев; 2008 г. – ДО – 43 234,40 лева и ТБО 86,47 лева; 2007 г. – ДО – 43 468,10 лева и ТБО – 86,94 лева; 2006 г. – ДО – 36 435,50 лева и ТБО – 85,62 лева и за 2005 г. – ДО – 28 177,80 лева и ТБО – 74,03 лева. Като краен размер на дължимото ТБО е посочена сумата в размер на 529,07 лева и лихва 188,55 лева.

Срещу доклада за извършена проверка не е депозирано възражение.

Кметът на Столична община на 11.07.2011 г. издава Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци № РД – 22-59. В него на базата на доклада № 1 от 31.01.2011 г., с който е направено предложение за установяване на задължения за ТБО в размера посочен в него, е посочено, че Р. К. има задължение в размер на 717,62 лева, включващи главница и лихва за просрочие. Актът е връчен на адресата му на 15.11.2011 г. лично, видно от приложената разписка на л. 29 от делото. Към материалите по делото, приети с административната преписка, са представени – Приложение № 1 към Решение 2 по протокол 44 от 08.06.1998 г. – „Списък на зоните с описание на границите”. Според този списък кв. О. купел попада в „трета зона” (л. 45);

Според Заповед № РД – 09 – 532 от 23.07.1990 г. на министъра на народното здраве и социалните грижи – кв. О. купел попада в охранителна зона „А”, като в нея режима се определя съгласно Наредба № 14 за курортните ресурси, курортните местности и курортите (ДВ., бр. 79 от 1987 г.);

Писмо изх. № 07-00-10 от 09.07.2010 г. на главния секретар на Министерство на здравеопазването до кмета на район „О. купел” относно статута на кв. О. купел като балнеолечебен курорт (л. 49 – 50);

Решения с №№ 617 от 16.12.2004 г., № 34 от 30.01.2006 г., № 34 от 25.01.2007 г., № 87 от 28.02.2008 г., № 765 от 17.12.2009 г. на Столичния Общински съвет за определяне размера на ТБО за периода от 2005 г. – 2010 г. Решения № 31 и № 32 от 29.01.2009 г. на Столичния общински съвет за приемане на Наредба за изменение на Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СО, приемане на Наредба за изменение на Наредбата за реда и условията за извършване на търговска дейност на територията на СО и приемане на Наредба за изменение на Наредбата за определяне на размера на местните данъци.

Към материалите по делото са приобщени и следните заповеди издадени от кмета на СО – заповед № РД – 09 – 1548 от 29.10.2009 г. (л.84); Заповед № РД – 09- 4007 от 31.10.2008 г. (л. 93); Заповед № РД – 09 – 2296 от 29.10.2007 г. (л. 101); заповед № РД – 09 – 3462 от 20.12.2007 г. (л. 110); Заповед № РД – 09 – 111 от 30.10.2006 г. (л. 113); Заповед № РД – 09 – 1369 от 28.11.2006 г. (л. 116); Заповед № РД – 09 – 1801 от 28.10.2005 г. (л. 122) и заповед № РД – 09- 2327 от 29.10.2004 г. за определяне границите на територията на район О. купел, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване, имоти, попадащи извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване и пр. (л. 129).

По искане на жалбоподателката е допусната, изслушана и приета без оспорване ССЕ. Съдът намира, че не следва да кредитира изцяло приетата експертиза, тъй като същата е проверявала по-голям период от процесния - от 2001 до 2011 г., а оспорения акт обхваща само периода от 01.01.2005 г. – 31.12.2010 г. По поставените въпроси вещото

лице подробно в табличен вид е дало съпоставка на определения размер на данъчната оценка на притежаваната идеална част от недвижимия имот на жалбоподателката от СО и спорен него. В колони 3, 5 и 7 са отразена съответните стойности и получената разликата както следва: за 2005 г. – СО – 28 177,00 лева, ВЛ – 24 729,00 лева, разлика – 3 448,00 лева; за 2006 г. – СО – 36 436,00 лева, ВЛ – 31 985,00 лева, разлика – 4 451,00 лева; за 2007 г. – СО – 43 468,00 лева, ВЛ – 38 170,00 лева, разлика – 5 298,00 лева; за 2008 г. – СО – 43 234,00 лева, ВЛ – 37 975,00 лева, разлика – 5 259,00 лева; за 2009 г. – СО – 61 419,00 лева, ВЛ – 56 715,00 лева, разлика – 4 704,00 лева; за 2010 г. – СО – 61 085,00 лева, ВЛ – 56 423,00, разлика – 4 662,00 лева. Следователно определената от ДО на $\frac{1}{2}$ ид. част сумарно за периода от 2005 г. – 2010 г. според СО – 273 819,00 лева, ВЛ – 245 997,00 лева и разлика – 27 822, 00 лева, т.е. определената ДО от ВЛ е по-малка.

Въз основа на така определената ДО вещото лице е направило съпоставка на дължимия данък сгради на имота и определената ТБО за относимия период 2005 г. – 2010 г., което е подробно описано в табличен вид при отговора на втори въпрос, като е взето предвид и обстоятелството, че жилището е посочено от жалбоподателката за основно с декларация от 2004 г.

По искане на жалбоподателката са събрани и гласни доказателства чрез разпита на свидетелката К. Т. С., които не са изолираните от събраните по делото доказателства, поради което не се кредитират от съда. С тях не се доказва неподдържане на чистотата на териториите за обществено ползване около жилищната сграда, в която се намира имота на Р. К.. Поради липсата на доказателства, които да разколебаят фактическите установявания с оспорения Акт относно дължимата ТБО за поддържане на чистотата за обществено ползване, приетата ССЕ не следва да се кредитира в частта, с която е намалена таксата.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен 14 - дневен срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

Производството се е развило по досегашния ред в синхрон с § 4б. (Нов - ДВ, бр. 19 от 2011 г., в сила от 8.03.2011 г.) от ПРЗ на ЗМДТ, за започналите и неприключили към 31 декември 2010 г., включително производства по установяване, обезпечаване и събиране на местните такси, както и по обжалване на свързаните с тях актове, се прилага досегашният ред, т.е. акта е издаден от компетентен орган и при спазване на производствените правила.

Съгласно чл. 10, ал.1 от ЗМДТ /в редакцията от ДВ, бр. 106 от 2004 г./, с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т.1 от ЗУТ. Като данъчно задължените лица са собствениците на облагаемия с данък имот.

Данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи и се определя от служител на общинската администрация по норми съгласно приложение № 2 в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и овехтяването и се съобщава на данъчно

задължените лица. Като за имот, който е основно жилище, данъкът се дължи с 50 на сто намаление.

Таксата се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Размерът на таксата се определя по реда на чл. 66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване.

Границите на районите и видът на предлаганите услуги по чл. 62 в съответния район, както и честотата на сметоизвозване се определят със заповед на кмета на общината и се обявяват публично до 30 октомври на предходната година.(чл. 63, ал.2 от ЗМДТ).

Съгласно чл. 66 Таксата се определя в годишен размер за всяко населено място с решение на общинския съвет въз основа на одобрена план-сметка за всяка дейност, включваща необходимите разходи за: осигуряване на съдове за съхраняване на битовите отпадъци - контейнери, кофи и други; събиране на битови отпадъци и транспортирането им до депата или други инсталации и съоръжения за обезвреждането им (ред. 2004 г.); (изм. - ДВ, бр. 109 от 2001 г.,) проучване, проектиране, изграждане, поддържане, експлоатация, закриване и мониторинг на депата за битови отпадъци или други инсталации или съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци; почистване на уличните платна, площадите, алеите, парковете и другите територии от населените места, предназначени за обществено ползване.

Когато до края на предходната година общинският съвет не е определил размер на таксата за битови отпадъци за текущата година, таксата се събира на база действащия размер към 31 декември на предходната година.

Одобрената план-сметка за определяне разходите на общините по ал. 1 подлежи на проверка от Сметната палата.

Описаните по-горе решения на Столичния общински съвет за определяне на ТБО за процесните години, съдът намира, че са приети при спазване изискванията на закона, а именно § 19 от ЗИД на ЗМДТ (ДВ, бр. 100 от 2005 г., в сила от 1.01.2006 г.); §13 от ПЗР на ЗИД на ЗМДТ(ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 1.01.2007 г.); §18 от ПЗР на ЗИД на ЗМДТ (ДВ, бр. 110 от 2007 г., в сила от 1.01.2008 г.); §17 от ПЗР на ЗИД на ЗМДТ (ДВ, бр. 105 от 2008 г., в сила от 1.01.2009 г.) и § 20 от ПЗР на ЗИД на ЗМДТ (ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 1.01.2010 г.).

Следователно, имайки предвид описаните правила на ЗМДТ оспореният Акт е издаден от компетентен орган и при спазване на материално правните и процесуалните правила за неговото издаване.

Според чл. 71, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗМДТ, не се събира такса за: сметосъбиране и сметоизвозване, когато услугата не се предоставя от общината; за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване - когато услугата не се предоставя от общината и за обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци - когато няма такива.

Съгласно чл. 9 от ЗМДТ, редът за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги се определя с наредба на общинския съвет - в случая Наредба за определянето и администрирането на местните такси цени на услуги, предоставяни от Столична община, приета с Решение № 364 по Протокол № 29 от 14.10.2004 г. /отм./ и действащата към настоящия момент Наредба за определяне и администриране

на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, приета с Решение № 894 по Протокол № 93 от 23.11.2006 г. на СОС. До 10 октомври кметовете на райони изпращат в дирекция "Регулиране на търговската дейност" - Столична община предложения за границите на районите, в които ще се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване, с приложен картов материал. За имоти на предприятия и граждани, попадащи извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, се събира такса за обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в размер пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите на предприятията, респ. на данъчната оценка на имотите на гражданите.

По отношение на приетото по делото ССЕ, съдът кредитира заключение във вида на изчисляване за процесния период без направеното изключване на таксата за поддържане на територията за обществено ползване, изчислена за 2005- 2010 г., която е 471,57 лева, което сравнено с посочения размер за ТБО в оспорения акт (529,07 лева), се явява по – малко с 57,50 лева.

Настоящият съдебен състав като съобрази констатациите на ССЕ, намира, че жалбата е основателна по отношение размера на главница, който следва да бъде намален от посочените в оспорения акт със сумата от 57,50 лева и да се определи дължимата ТБО в размер на 471,57 лева, ведно с дължимите лихви.

Неоснователно е направеното възражение за погасяване на начислените лихви за периода 2005 – 2010 г. на основание чл. 111, б. „в” от ЗЗД с Акта за установяване на публично общинско вземане. Посочената от жалбоподателката норма предвижда, че с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за наем, за лихви и за други периодични плащания. Същата е неприложима в настоящия случай, тъй като касае единствено и само вземания, произтичащи от облигационни и сродните им правоотношения. При установяването на публични задължения, каквото безспорно е общинското вземане от местна такса за битови отпадъци приложение намират нормите на ДОПК – чл. 166 и сл. Съгласно чл. 171, ал.1 от ДОПК Публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Следователно давността за заплащане публичните задължения за ТБО на жалбоподателката е започнала своето действие за 2005 г. от 01.01.2006 г. и същата е следвало да изтече на 31.12.2010 г. Нейното действие е спряно на две основания – първо по реда на чл. 172, ал.1, т.1 от ДОПК със започване на производството по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година и на следващо място на основание чл. 172, ал.1, т. 4 поради обжалване на акта, с който е определено задължението. В този случай приложение намира разписанието на чл. 171, ал.2 от ДОПК относно 10 годишната абсолютна погасителна давност. Същата не е изтекла към датата на постановяване

на настоящия съдебен акт.

По отношение на останалите въведени с жалбата искания, същите на първо място са извън предметния обхват на настоящето производство, тъй като оспореният административен акт не се отнася за период от 2001 – 2005 г., вкл., както и след 2010 г. Тук следва да се посочи, че цитираното в молбата съдебно решение от 16.06.2009 г., влязло в сила на 29.10.2009 г. по адм. дело № 04514/2006 г. по описа на СГС, АО, III з състав, касае акт за определяне на местни данъци за 2006 г., което подлежи на самостоятелно изпълнение. А що се касае до второто представено съдебно решение от 15.10.2009 г., постановено по адм. дело № 04516 по описа за 2006 г. на СГС, АО, IIIб състав, същото е неотносимо към предмета на настоящето производство и не следва да бъде кредитирано, защото негов предмет е бил акт за определяне на задължения за ТБО и данък върху недвижими имоти за периода 01.01.2006 г. – 31.12.2006 г. за жилище съсобственост на настоящата жалбоподателката на адрес [населено място], [улица], ет.2, но апартамент 31.

Що се касае до искането за сезиране на Конституционния съд с цел отмяна на нормата на чл. 67, ал.2 от ЗМДТ, настоящият съд не е посочен сред лицата, които могат да направят това (чл. 150 от Конституцията на Р. Б.), поради което същото следва да бъде оставено без разглеждане.

Предвид на факта, че от страна на жалбоподателката са поискани за присъждане сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 210 (двеста и десет) лева, включващи възнаграждение на вещо лице и държавна такса, на същата следва да ѝ се присъдят такива с оглед уважената част на основание чл. 8 във връзка с чл.7, ал.2, т.1 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 и пр. 5 от АПК, във връзка с чл. 160, ал. 1, пр. 3 и пр. 4 от ДОПК, Административен Съд С. -град, I отделение, 8 състав,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ по жалба на Р. И. К., с адрес: [населено място], [улица], ет.3, ап. 30, Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци № РД – 22 - 58 от. 11.07.2011 г., издаден от Кмета на Столична община, в частта, в която за оспорващата са установени публични вземания за ТБО за недвижими имоти в размер на 529,07 лева данък главница, като

ОПРЕДЕЛЯ нов размер на публичните вземания както следва: 471,57 лева главница, платим ведно със съответната лихва

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. И. К., с адрес: [населено място], [улица], ет.3, ап. 30 срещу Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци № РД – 22 - 58 от. 11.07.2011 г., издаден от Кмета на Столична община в останалата част.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Р. И. К. с адрес: [населено място], [улица], ет.3, ап. 30 в останалата ѝ част.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази му част.

ОСЪЖДА Столична Община, на основание чл. 143, ал.1 от АПК, да заплати на Р. И. К., с адрес: [населено място], [улица], ет.3, ап. 30, сумата от 100 /сто/ лева, представляваща съразмерна част от направените по делото разноски.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: